Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

Nr. 3. Warszawa, dnia 27 stycznia 1931 r. Rok XIII.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU.

Cena numeru pojedyńczego 75 gr, z przesyłką zwyczajną zł 0.90, poleconą 1 zł 40 gr. Prenumerata kwartalna 6 zł. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m szpalty redakcyjnej 40 gr, tabelaryczne i cyfrowe 80 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3, Tel. Redakcji Min. Sk. 751-67, tel. Administracji Min. Sk. wewn. 36.
Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P. K. O. Nr. 30305.

OD ADMINISTRACJI.

Wyszedł z druku i jest do nabycia w Administracji „Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu" zeszyt XVIII/XIX „Zbioru Orzeczeń Taryfowych".

Cena 1 egz. wynosi zł 1.00, z przesyłką pocztową zł 1.15, poleconą zł 1.65.

Organizacja władz.

25.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 12 grudnia 1930 r.

w sprawie zmian granic okręgów Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów Państwowych w okręgach administracyjnych Izb Skarbowych w Brześciu n/Bugiem oraz w Łucku.

Na zasadzie art. 4 i 15 ustawy z dnia 31 lipca 1919 r. o tymczasowej organizacji władz i urzędów skarbowych (Dz. P. P. P. Nr. 65, poz. 391) zarządzam, co następuje:

§ 1.

Obszar powiatu sarneńskiego, województwa wołyńskiego, wyłącza się z okręgu administracyjnego Urzędu Skarbowego Akcyz i Monopolów Państwowych w Pińsku i włącza się ten powiat do okręgu administracyjnego Urzędu Skarbowego Akcyz i Monopolów Państwowych w Równem.

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) *Ignacy Matuszewski.*

Podatki bezpośrednie.

26.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 31 grudnia 1930 r.

w sprawie zmian organizacji komisyj szacunkowych do spraw podatku przemysłowego i dochodowego w okręgu Województwa Śląskiego.

W związku z reorganizacją urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych w Rybniku (ustawa śląska z dn. 10 września 1930 r. Dz. Ust. Śl. Nr. 16, poz. 19), urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych w Królewskiej Hucie (ustawa śląska z dnia 10 września 1930 r. Dz. Ust. Śl. Nr. 16, poz. 20), urzędów skarbowych podatków i opłat skarbowych w Katowicach (ustawa śląska z dnia 10 września 1930 r. Dz. Ust. Śl. Nr. 16, poz. 21), urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych w Bielsku (ustawa śląska z dnia 10 września 1930 r. Dz. Ust. Śl. Nr. 16, poz. 22), oraz na podstawie art. 58 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 550) i art. 23 ustawy o państwowym podatku dochodowym, ogłoszowej rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 30 kwietnia 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 58, poz. 411) zarządzam, co następuje:

§ 1.

Istniejące dotychczas przy urzędzie skarbowym w Rybniku dwie komisje szacunkowe do spraw podatku przemysłowego znosi się i równocześnie tworzy się dwie nowe komisje szacunkowe do spraw podatku przemysłowego, a mianowicie: jedną w składzie 12 członków i 12 zastępców na okręg urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych w Rybniku z siedzibą w Rybniku, drugą w składzie 10 członków i 10 zastępców na okręg urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych w Wodzisławiu z siedzibą w Wodzisławiu.

§ 2.

Istniejącą dotychczas przy urzędzie skarbowym podatków i opłat skarbowych w Rybniku komisję szacunkową do spraw podatku dochodowego znosi się i równocześnie tworzy się dwie nowe komisje szacunkowe do spraw podatku dochodowego a mianowicie: jedną w składzie 12 członków i 12 zastępców na okręg urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych w Rybniku z siedzibą w Rybniku, drugą w składzie 8 członków i 8 zastępców na okręg urzędu skarbowego podatku i opłat skarbowych w Wodzisławiu z siedzibą w Wodzisławiu.

§ 3.

Istniejące dotychczas dwie komisje szacunkowe do spraw podatku przemysłowego przy urzędzie skarbowym podatków i opłat skarbowych w Królewskiej Hucie znosi się i równocześnie tworzy się dwie nowe komisje szacunkowe do spraw podatku przemysłowego, a mianowicie: jedną w składzie 12 członków i 12 zastępców na okręg I urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych w Królewskiej Hucie, drugą w składzie 10 członków i 10 zastępców na okręg II urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych w Królewskiej Hucie — obie z siedzibą w Królewskiej Hucie.

§ 4.

Istniejącą dotychczas przy urzędzie skarbowym podatków i opłat skarbowych w Królewskiej Hucie komisję szacunkową do spraw podatku dochodowego znosi się i równocześnie tworzy się dwie nowe komisje szacunkowe do spraw podatku dochodowego, a mianowicie: jedną w składzie 12 członków i 12 zastępców na okręg I urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych w Królewskiej Hucie, drugą w składzie 10 członków i 10 zastępców na okręg II urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych w Królewskiej Hucie — obie z siedzibą w Królewskiej Hucie.

§ 5.

Istniejącą dotychczas komisję szacunkową do spraw podatku przemysłowego przy I urzędzie skarbowym podatków i opłat skarbowych w Katowicach i istniejące dotychczas dwie komisje szacunkowe do spraw podatku przemysłowego przy II urzędzie skarbowym podatków i opłat skarbowych w Katowicach znosi się i równocześnie tworzy się trzy nowe komisje szacunkowe do spraw

podatku przemysłowego, każda w składzie 12 członków i 12 zastępców, a mianowicie: jedną na okręg I urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych w Katowicach, drugą na okręg II urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych w Katowicach i trzecią na okręg III urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych w Katowicach — wszystkie z siedzibą w Katowicach.

§ 6.

Istniejącą dotychczas komisję szacunkową do spraw podatku dochodowego przy I urzędzie skarbowym podatków i opłat skarbowych w Katowicach i istniejące dotychczas dwie komisje szacunkowe do spraw podatku dochodowego przy II urzędzie skarbowym podatków i opłat skarbowych w Katowicach znosi się i równocześnie tworzy się trzy nowe komisje szacunkowe do spraw podatku dochodowego, każda w składzie 12 członków i 12 zastępców, a mianowicie: jedną na okręg I urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych w Katowicach, drugą na okręg II urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych w Katowicach i trzecią na okręg III urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych w Katowicach — wszystkie z siedzibą w Katowicach.

§ 7.

Istniejące dotychczas trzy komisje szacunkowe do spraw podatku przemysłowego przy urzędzie skarbowym podatków i opłat skarbowych w Bielsku znosi się i równocześnie tworzy się dwie nowe komisje szacunkowe do spraw podatku przemysłowego, a mianowicie: jedną w składzie 12 członków i 12 zastępców na okręg urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych na miasto Bielsko i drugą w składzie 10 członków i 10 zastępców na okręg urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych na powiat bielski — obie z siedzibą w Bielsku.

§ 8.

Istniejącą dotychczas przy urzędzie skarbowym podatków i opłat skarbowych w Bielsku komisję szacunkową do spraw podatku dochodowego znosi się i równocześnie tworzy się dwie nowe komisje szacunkowe do spraw podatku dochodowego, każda w składzie 10 członków i 10 zastępców, a mianowicie: jedną na okręg urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych na miasto Bielsko, drugą na okręg urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych na powiat bielski — obie z siedzibą w Bielsku.

§ 9.

Istniejącą dotychczas przy urzędzie skarbowym podatków i opłat skarbowych w Pszczynie komisję szacunkową do spraw podatku dochodowego znosi się i równocześnie tworzy się dwie nowe komisje szacunkowe do spraw podatku dochodowego, każda w składzie 12 członków i 12 zastępców, a mianowicie: jedną komisję na okręg Sądu Grodzkiego w Mysłowicach, położoną w powiecie pszczyńskim, drugą na okręg Sądu Grodzkiego w Pszczynie oraz część okręgu Sądu Grodzkiego w Żorach, położoną w powiecie pszczyńskim — obie z siedzibą przy urzędzie skarbowym podatków i opłat skarbowych w Pszczynie.

§ 10.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1931 r.

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) *Ignacy Matuszewski.*

Podatki pośrednie.

27.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 9 stycznia 1931 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa w sprawie wyznaczenia ostatecznych kontyngentów cukru na czas od 1 października 1930 r. do 30 września 1931 r.

Na zasadzie art. 1 i 16 ustawy z dnia 22-go lipca 1925 r. o uregulowaniu obrotu cukrem na obszarze Rzeczypospolitej (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 630) zarządza się co następuje:

§ 1. Na potrzeby ludności na obszarze Rzeczypospolitej wyznacza się na okres czasu od 1-go października 1930 r. do 30-go września 1931 r. ostateczny:

a) zasadniczy kontyngent cukru białego w ilości 3.473.500 q,
b) zapasowy kontyngent w ilości 173.675 p takiegoż cukru.

§ 2. Ostateczny kontyngent zasadniczy tudzież zapasowy będzie rozdzielony zgodnie z postanowieniami art. 3 wyżej cytowanej ustawy pomiędzy poszczególne cukrownie po ukończeniu przerobu produkcji cukru w bieżącej kampanji przez wszystkie cukrownie położone na obszarze Rzeczypospolitej, najpóźniej zaś do dnia 31 marca 1931 r.

§ 3. Do czasu dokonania przewidzianego w paragrafie poprzednim rozdziału ostatecznych kontyngentów poszczególne cukrownie będą mogły wypuścić na rynek wewnętrzny na poczet swego ostatecznego kontyngentu do 80% ich prowizorycznego kontyngentu zasadniczego, określonego na bieżący okres w załączniku do rozporządzenia z dnia 14 sierpnia 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 62, poz. 945), jednakże nie powyżej 40% własnej rzeczywistej produkcji.

§ 4. Cukrownie, które całkowicie zakończyły kampanję, mogą przed dokonaniem rozdziału ostatecznego kontyngentu wywozić cukier zagranicę ponad normę określoną w § 16 rozporządzenia z dnia 17-go grudnia 1925 r. (Dz. U. R. P.

Nr. 6, poz. 32 z 1926 r.) jedynie za zgodą Ministerstwa Skarbu.

§ 5. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) *Ignacy Matuszewski.*
Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *Prystor.*
Za Ministra Rolnictwa:
(—) *Wiktor Leśniewski.*

Opłaty stemplowe.

28.

Wykładnia ustawy o opłatach stemplowych, ustalona przez Ministerstwo Skarbu.

Skróty: u. o. s. — ustawa o opłatach stemplowych z dn. 1 lipca 1926 r. (DURP. Nr. 98, poz. 570).
r. w. s. — rozporządzenie wykonawcze z dnia 20 listopada 1926 r. (DURP. Nr. 123, poz. 715).

304. (art. 9 i 88). W przypadku konkretnym gmina miejska wypuściła w dzierżawę na lat 20 elektrownię miejsą spółce, zawiązanej celem eksploatacji tej elektrowni. Kontrakt dzierżawy zawiera m. i. postanowienia następujące: „W razie potrzeby wzmocnienia siły elektrowni w ciągu pierwszych 15-tu lat dzierżawy Spółka uskutecznia to swoim kosztem. Po upływie terminu umowy wszelkie budynki, maszyny i urządzenia elektrowni, uskutecznione w pierwszych 15-tu latach według prowadzonej księgi inwentarzowej, przechodzą na własność Magistratu bezpłatnie. W ciągu pozostałych pięciu lat dzierżawy Spółka również ponosi koszty wzmocnienia siły elektrowni, koszty te jednak po upływie terminu umowy Magistrat obowiązany Spółce zwrócić przy amortyzacji takowych w stosunku 5% rocznie, poczynając od 16-go roku dzierżawy".

Najwyższy Trybunał Administracyjny orzekł wyrokiem z dnia 17 października 1930 r. L. Rej. 3101/28, że do podstawy wymiaru opłaty stemplowej należy włączyć świadczenie dzierżawcy, polegające na odstąpieniu Gminie — po upływie czasu, na który umowa została zawarta — urządzeń, wprowadzonych przez dzierżawcę w ciągu pierwszych 15-tu lat trwania umowy.

Do świadczenia, o którem mowa, mają zastosowanie art. 9 i 22 u. o. s. Ostateczne ustalenie podstawy wymiaru ma zatem nastąpić dopiero po ustaniu stosunku dzierżawy. Ustalenie to następuje przez włączenie do podstawy wymiaru świadczenia wyżej określonego według jego wartości w ostatnim dniu trwania stosunku dzierżawy, t. j. w tym dniu, w którym gmina uzyska własność urządzeń, uskutecznionych w pierwszych 15-tu latach. (L. D. V. 10494/6/30).

Przepisy celne.

29.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 7 stycznia 1931 r.

L. D. IV. 2176/3/30

w sprawie świadectw pochodzenia, wymaganych przy udzielaniu zniżek konwencyjnych, a wystawianych przez urzędy celne państw traktatowych.

Do
wszystkich Dyrekcji Ceł i Urzędów Celnych oraz
Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W porozumieniu z Ministerstwem Spraw Zagranicznych oraz Ministerstwem Przemysłu i Handlu, zarządza się, by od dnia 1 lutego 1931 r. były honorowane świadectwa pochodzenia, wystawiane przez urzędy celne tylko tych państw, dla których ustalony zostanie specjalny wzór świadectwa, zapowiedziany w § 4 pkt. c) okólnika z dnia 24 czerwca 1930 r. L. D. IV. 1141/3/30 (Dz. Urzęd. Min. Sk. Nr. 19, poz. 366).

Z dniem 1 lutego 1931 r. traci moc obowiązująca okólnik z dn. 28 maja 1930 r. L. D. IV. 860/3/30 w sprawie honorowania świadectw pochodzenia, wystawianych przez urzędy celne państw traktatowych, jak również okólnik z dn. 8 października 1930 r. L. D. IV. 1647/3/30 w sprawie honorowania świadectw, wystawianych przez urząd celny bułgarski.

Do dnia 1 lutego 1931 r. należy zachować obecnie stosowane postępowanie bez względu na ogłaszane w międzyczasie okólniki, ustalające wzory świadectw pochodzenia dla poszczególnych państw.

Kierownik Departamentu:
(—) *B. Dębicki.*

30.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 9 stycznia 1931 r.

L. D. IV. 2166/3/30

w sprawie wzoru świadectw pochodzenia, wymaganych przy udzielaniu zniżek konwencyjnych a wystawianych przez urzędy celne francuskie.

Do
wszystkich Dyrekcji Ceł i Urzędów Celnych oraz
Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W porozumieniu z Ministerstwem Spraw Zagranicznych oraz Ministerstwem Przemysłu i Handlu ustala się następujący wzór świadectwa pochodzenia, zapowiadany w § 4 p. c okólnika z

24 czerwca 1930 r. L. D. IV. 1141/3/30 (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 19, poz. 366) dla towarów, pochodzących z Francji, jej kolonji, terytorjów i mandatów:

WZÓR.

Komory celne.
Nr. porządkowy . . . .
(komory celnej, która wydaje świadectwo pochodzenia)

Świadectwo pochodzenia.
Na przywóz do Polski.
My niżej podpisani, kontrolerzy celni w .
. . . .
zaświadczamy na podstawie dokumentów wiarogodnych, przedstawionych przez p. . . . . .
. . . .
kupca *)
zamieszkałego w . . . . . .
przemysłowca *)
. . . .
że niżej wyszczególnione towary wysłane do Polski pod adresem p. . . . .
. . . . w . . . .
koleją *)
(nazwa statku) . . . .
statkiem *)
. . . .
a) są pochodzenia francuskiego . . . . . .
. . . .
b) są przetworzonemi we Francji . . . . . .
. . . . . . i nie mniej jak 50% ogólnej wartości towaru przypada na koszty robocizny i surowców francuskich.

Oznaki i Nr.Nr. paczek . . . .
Wyszczególnienie towaru . . . .
. . . .
Waga brutto (w kilogramach) . . . .
Waga netto (w kilogramach) . . . .
Ilość i rodzaj przesyłek . . . .
Wartość . . . .
Dnia . . . . 193 . . . . r.
(podpisy)
(Pieczęć komory)

*) Skreślić wzmiankę zbyteczną.

Douanes Francaises.
Nr. d'ordre . . . .
du (bureau de douane, qui delivre le certificat).

Certificat d'origine.
pour l'entree en Pologne.
Nous, soussignes, controleurs des douanes à
. . . .
certifions sur la base des documents dignes de foi prèsentès par . . . .
. . . .
commersant *) . . . .
domicilie à . . . .
industriel . . . .
. . . .
que les marchandises mentionnees ci-après expediees en Pologne à l'adresse de M. . . . .
. . . .
. . . . à . . . .
chemin de fer *) . . . .
par
le navire (nom du navire) . . . .
. . . .
a) sont d'orgine français . . . .
. . . .
b) sont transformees en France . . . . . .
. . . . de facon que les frais de la main d'oeuvre et des matières premières francaises, atteignent au moins 50% de la valeur totale de la marchandise.
Marques et N-os des colis . . . .
Designation de la marchandise . . . . . .
. . . .
Poids brut (en kilos) . . . .
Poids ne (en kilos) . . . .
Nombre et genre des colis . . . .
Valeur . . . .
Le . . . . 193 . . . r
(Signatures)
(Cachet du bureau)

*) Supprimer la mention inutile.

— — — — — — — — — —

Świadectwa pochodzenia według powyższego wzoru będą wystawione przez francuskie urzędy celne i należy je honorować w sposób przewidziany w punkcie c) i e) § 4 okólnika z 24 czerwca 1930 r. L. D. 1141/3/30.

Świadectwa pochodzenia winny być zaopatrzone pieczęcią i podpisem urzędu celnego (bureau de douane).

Kierownik Departamentu:
(—) *B. Dębicki.*

31

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU
z dnia 10 stycznia 1931 r.
L. D. IV. 9/3/31

w sprawie częściowej zmiany okólnika z dn. 28 lutego 1928 r. L. D. IV. 1549/4/28, o odprawie celnej towarów zakazanych do przewozu.

Do Wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Punkt III lit. „e" okólnika z dn. 28 lutego 1928 r. L. D. IV. 1549/4/28 (Dz. Urzęd. Min. Sk. Nr. 8, poz. 103) otrzymuje brzmienie następujące:

„przedmiotów, przywożonych w niewielkich ilościach do własnego użytku przez podróżnych (a w tem turytów, jadących za przepustkami turystycznemi) oraz mieszkańców pogranicza. Prawo udzielania tej ulgi przysługuje również Kierownikom urzędów 2 klasy".

Kierownik Departamentu:
(—) *B. Dębicki.*

32.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 10 stycznia 1931 r.

L. D. IV. 1894/3/30

w sprawie uzupełnienia okólnika z dn. 24 lipca 1930 r. L. D. IV. 1141/3/30, o świadectwach pochodzenia, wymaganych przy udzielaniu zniżek konwencyjnych.

Do Wszystkich Dyrekcyj Ceł Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Paragraf 1 okólnika z dn. 24 czerwca 1930 r. L. D. IV. 1141/3/30, (Dz. Urzęd. Min. Sk. Nr. 19, poz. 366) uzupełnia się dodaniem do ustępu drugiego nowego ustępu treści następującej:

„Ulgę tę stosuje się również do przedmiotów, przywożonych do własnego użytku przez podróżnych (a w tem turystów, jadących za przepustkami turystycznemi), i to bez względu na to, skąd podróżni przybywają, jak też do przedmiotów własnego użytku, przywożonych przez mieszkańców pogranicza z sąsiedniego państwa traktatowego. W obu jednak wypadkach można zastosować cło konwencyjne bez świadectwa pochodzenia tylko wówczas, gdy nie zachodzą wątpliwości, iż przedmioty, podlegające ocleniu, pochodzą z kraju traktatowego".

Kierownik Departamentu:
(—) *B. Dębicki.*

Podatki konsumcyjne.

33.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 2 stycznia 1931 r.

L. D. VI. 1326/K.T./30

w sprawie cen inwentarzowych na narzędzia i przyrządy miernicze.

Do wszystkich Izb Skarbowych, Wydział IV i Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego, Wydział Skarbowy w Katowicach.

Uzupełniając okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 18 grudnia 1929 r. L. D. VI. 1031/KT. (Dz. Urz. Min. Sk. z 1930 r. Nr. 2, poz. 31), wyznacza się dodatkowo następujące ceny inwentarzowe na niżej podane narzędzia i przedmioty:

a) futerał drewniany dla dwóch areometrów do olejów mineralnych . 14,00 zł.

b) futerał drewniany dla trzech areometrów do olejów mineralnych . 15,00 „

c) lupa do odczytywania ząbków skali przyrządu kontrolnego w metalowej oprawie z rączką . . . . 3,50 zł.

d) klucz do bolców plombownic . . 1,50 „

c) komplet różnych narzędzi do naprawy przyrządów kontrolnych w skrzynce drewnianej z zamkami i rączką do noszenia . . . 270,50 „

f) części składowe kompletu narzędzi do prawy przyrządów kontrolnych:

1) przyrząd do rozwiercania łożysk osi wskazówki . . . . 25,00 „
2) dwa szablony do komór kulkowych . . . . . . 60,00 „
3) imadło stalowe . . . . 12,00 „
4) pilniki płaskie:
   a) ździerak . . . . . 2,00 „
   b) gładzik zwykły . . . 2,25 „
   c) gładzik atłasowy . . . 3,00 „
5) pilnik okrągły do panewek osi bębna . . . . 18,00 „
6) cążki uniwersalne . . . 4,00 „
7) klucz uniwersalny do nakrętek . 7,00 „
8) młotek 100 gr. . . . . 2,75 „
9) śrubokręt duży . . . . 1,00 „
10) śrubokręt mały . . . . 0,75 „
11) milimetrowa miara stalowa . . 1,50 „
12) kolba miedziana do lutowania 100 gr. . . . . 3,50 „
13) lampka spirytusowa z hermet. zamknięciem . . . . 14,00 „
14) buteleczka w metal. oprawie do kwasu . . . . . . 6,00 „
15) laska cyny 100 gr. do lutowania . 2,00 „
16) szczoteczka do czyszczenia ząbków skali wskazówki . . . 1,00 „
17) klucz do tarowania . . . 17,00 „
18) łyżeczka do kulek . . . 3,00 „
19) 2 arkusze papieru ściernego szmerglowego . . . . 1,00 „
20) 8 kulek bronzowych (po 0,75 zł. za sztukę) . . . . . 6,00 „
21) 2 szczoteczki hamulcowe (po 6,50 zł. za sztukę) . . . . 13,00 „
22) kółko mimośrodu . . . 11,00 „
23) oś kółka mimośrodu . . . 4,50 „
24) 2 wkładki do łożysk osi wskazówki (po 4,00 zł. za szt.) . . 8,00 „
25) 28 sztuk śrub i śrubek mosiężnych 22,75 „
26) lupa w metal. oprawie z rączką do odczytywania ząbków skali . 3,00 „
27) drewniana skrzynka okuta z gniazdami do narzędzi z zamkami i rączką skórzaną . . . . 32,00 „

Za Dyrektora Departamentu:
(—) *St. Widomski.*
Naczelnik Wydziału.

Monopol Spirytusowy.

34.

OKÓLNIK MINISTERSTWA KOMUNIKACJI

z dnia 17 listopada 1930 r.

Nr. III. 4. R.K. 15718/30

w sprawie wzmożonego nadzoru i ochrony zwrotnych próżnych naczyń po spirytusie.

Do wszystkich Dyrekcji Okręgowych K. P.

Ministerstwo Skarbu zwróciło uwagę Ministerstwa Komunikacji na nadużycia popełniane przez personel kolejowy przy przewozie zwrotnych próżnych naczyń (cystern) po spirytusie, które polegają na tem, że po zerwaniu plomb skarbowych z próżnych cystern i po wysączeniu resztek płynu, sprawca dla zupełnego wyzyskania zawartości cysterny przepłukuje ją wodą, co uskutecznia wchodząc przez górny właz do wnętrza cysterny; powoduje to zanieczyszczenie i rdzewienie cysterny. Manipulacji tego rodzaju towarzyszy zazwyczaj odbijanie i niszczenie kranów spustowych przy cysternach. Nadużycia te są na porządku dziennym, stawiając pewnego rodzaju odrębny, a wskutek zupełnej bezkarności sprawców, popłatny proceder i stwarzają możliwość przenikania tą drogą spirytusu, nieobłożonego akcyzą, na rynek konsumcyjny, narażając pozatem Monopol na znaczne straty, związane z wydatkami na czyszczenie cystern i uzupełnianie zniszczonej armatury oraz zmniejszając normalną sprawność aparatu przewozowego Monopolu, wobec konieczności wycofania na pewien czas z obrotu zanieczyszczonych w ten sposób cystern.

Istnienie licznych wypadków tego rodzaju Min. Skarbu tłumaczy brakiem należytego dozoru przez kolej zwrotnych naczyń po spirytusie, oraz niewłaściwą interpretacją przez odnośne organa kolejowe zarządzenia okólnikowego Ministerstwa Komunikacji z dnia 25.III. 1930 r. Nr. III. 4. RK. 20274/30 w sprawie wzmożonego nadzoru i ochrony przesyłek spirytusu, o czem jakoby świadczą stwierdzone fakty odmowy przez funkcjonarjuszy kolejowych sporządzania protokułów na okoliczność zerwania plomb skarbowych przy próżnych cysternach, mimo powoływania się odbiorców na przepisy wyżej wymienionego okólnika.

Z uwagi na powyższe Ministerstwo Komunikacji poleca wyjaśnić podwładnym organom, że zarządzenie z dn. 25. III. r. b. Nr. III. 4. RK. 20274/30 odnosi się także i do przesyłek zwrotnych próżnych cystern po spirytusie z nadmienieniem, że na uszkodzenie cystern oraz brak plomb należy również sporządzać protokuły.

W razie stwierdzenia wyżej wymienionych nadużyć, winnych należy pociągnąć do odpowiedzialności dyscyplinarnej.

Kierownik Departamentu:
(—) *Dr. Taszycki.*

— — — — — — — — — —

DYREKCJA PAŃSTWOWEGO
MONOPOLU SPIRYTUSOWEGO

Warszawa, dnia 14 stycznia 1931 r.

W sprawie wzmożonego nadzoru
i ochrony zwrotnych próżnych
naczyń po spirytusie na kolejach.

OKÓLNIK ZEWNĘTRZNY Nr. 1/V.c.

Do wszystkich Izb Skarbowych (Wydziału IV), Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy), Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów, Państwowych Wytwórni Wódek oraz Państwowych i Prywatnych Rektyfikacyj Spirytusu.

Dyrekcja Państwowego Monoplu Spirytusowego podaje do wiadomości powyższe zarządzenie okólne Ministerstwa Komunikacji z dnia 17.XI. 30 r. Nr. III. 4. RK. 15718/30 do wszystkich Dyrekcyj, Okręgowych Kolei Państwowych w sprawie wzmożonego nadzoru i ochrony zwrotnych próżnych naczyń po spirytusie.

Dyrektor:
(—) *Krahelski.*

35.

OKÓLNIK ZEWNĘTRZNY Nr. 16/III. DYREKCJI PAŃSTWOWEGO MONOPOLU SPIRYTUSOWEGO

w sprawie analizy poślednich gatunków spirytusu.

Do wszystkich Rektyfikacyj (Państwowych i Prywatnych) oraz Państwowych Wytwórni Wódek.

Obowiązująca od 1 stycznia 1931 roku nowa umowa rektyfikacyjna ustala w § 14, ustęp 4, co następuje:

„Zawartość fuzli w poślednich gatunkach przy pracy na aparatach ruchu przerywanego nie powinna przekraczać jednego procentu wagowego, licząc na ogólną ilość wydanych z Rektyfikacji w ciągu roku poślednich gatunków (początkowych i końcowych").

W związku z powyższem Dyrekcja P. M. S. zarządza, aby przy wszelkich translokacjach pośledních gatunków pobierano próby na warunkach, ustalonych w punkcie b) okólnika zewn. Nr. 37/III. z dnia 27.VIII. 1927 roku, i po 1 egz. tych prób niezwłocznie dostarczano właściwym Okręgowym Laboratorjum Chemicznym P. M. S. do analizy.

Dyrektor:
(—) *Krahelski.*

36.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 30 grudnia 1930 r.

w sprawie ustalenia podstawowej ceny monopolowej za spirytus, który będzie dostarczony Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytuswego w kampanji 1930/31.

Na podstawie art. 10 i 11 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 marca 1927 r. o monopolu spirytusowym (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 289) zarządza się co następuje:

§ 1. Podstawową ceną monopolową za 1 hl 100° spirytusu surowego, który w kampanji 1930/31 będzie odpędzony i dostarczony na kontyngent zakupu Państwowego Monopolu Spirytusowego przez gorzelnie rolnicze loco wagon najbliższej od gorzelni czynnej towarowej stacji kolejowej, względnie loco statek najbliższej przystani, ustala się w wysokości następującej:

		Złotych a 1 hl 100°
dla województwa	warszawskiego	77,53
,, ,,	łódzkiego	79,42
,, ,,	kieleckiego	79,10
,, ,,	lubelskiego	77,76
,, ,,	białostockiego	81,83
,, ,,	wileńskiego	88,45
,, ,,	nowogródzkiego	81,53
,, ,,	poleskiego	84,33
,, ,,	wołyńskiego	78,16
,, ,,	poznańskiego	76,71
,, ,,	pomorskiego	78,81
,, ,,	krakowskiego	86,18
,, ,,	lwowskiego	78,64
,, ,,	stanisławowskiego	78,66
,, ,,	tarnopolskiego	75,93
,, ,,	śląskiego	88,81.

§ 2. Monopolową cenę nabycia spirytusu surowego z gorzelni przemysłowych w kampanji 1930/31 ustala się w wysokości następującej:

a) za spirytus kontyngentowy z produkcji gorzelni drożdżowych
za 1 hl 100°
40 zł 98 gr,

b) za spirytus kontyngetowy z produkcji zużytkowujących wywar gorzelni przemysłowych, innych niż pod a) wymienione
za 1 hl 100°
66 zł 61 gr.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów:
(—) *W. Sławek.*

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) *Ignacy Matuszewski.*

(Dz. U. R. P. z dnia 12 stycznia 1931 r. Nr. 2, poz. 8).

Monopol Tytoniowy.

37.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 10 grudnia 1930 r.

o uprawie tytoniu w roku 1931.

Na podstawie art. 6, 7 i 62 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 409) zarządzam co następuje:

§ 1. Uprawa tytoniu dozwolona jest na warunkach określonych w niniejszem rozporządzeniu w następujących okręgach:

I. w borszczowskim okręgu, obejmującym w województwie tarnopolskiem powiat borszczowski z wyjątkiem gminy Kapuścińce, wschodnią część powiatu zaleszczyckiego po zachodnie granice gmin Kasperowce, Lesieczniki, Holihrady i Myszków, gminy Bosyry, Czarnokoniecka-Wola, Kociubińczyki i Zielona w powiecie czortkowskim;

II. w jagielnickim okręgu, obejmującym:

a) w województwie tarnopolskiem powiaty czortkowski i kopyczyniecki z wyjątkiem gmin, należących do okręgu borszczowskiego, powiat zaleszczycki z wyłączeniem wschodniej jego części, należącej do okręgu borszczowskiego i gminę Kapuścińce w powiecie borszczowskim;

b) w województwie stanisławowskiem gminy powiatu horodeńskiego Chmielowa, Czernelica, Horodnica, Kolanki, Michalcze, Potoczyska i Repużyńce;

III. w monasterzyskim okręgu, obejmującym:

a) w województwie tarnopolskiem powiaty buczacki i podhajecki,

b) w województwie stanisławowskiem powiat rohatyński i gminy Łuka, Piotrków, Siekierczyn i Uniż w powiecie horodeńskim;

IV. w tarnopolskim okręgu, obejmującym w województwie tarnopolskiem powiaty skałacki, tarnopolski, trembowelski i zbaraski;

V. w zabłotowskim okręgu, obejmującym w województwie stanisławowskiem powiat horodeński z wyjątkiem gmin, włączonych do okręgu jagielnickiego i do okręgu monasterzyskiego, oraz powiaty śniatyński i kołomyjski;

VI. w wołyńskim okręgu, obejmującym w województwie wołyńskiem powiat dubieński z wyłączeniem gmin Krupiec, Radziwiłłów i Sudobicze, powiat krzemieniecki z wyłączeniem gminy Bereżce, powiat rówieński z wyłączeniem gminy

Klewań i powiat zdołbunowski z wyłączeniem gmin Buderaż, Mizccz i Nowomalin;

VII. w lubelskim okręgu, obejmującym w województwie lubelskiem powiaty chełmski, hrubieszowski, krasnostawski i lubelski, powiat puławski z wyjątkiem gmin Gołąb, Irena, Zyrzyń i Wola-Czołnowska, powiat zamojski z wyjątkiem gmin Krasnobród, Radecznica, Tereszpol i Zwierzyniec, powiat tomaszowski z wyjątkiem miasta Tomaszowa i gmin Jarczów, Majdan-Górny, Majdan-Sopocki, Piasieki i Tarnowatka oraz w powiecie lubartowskim gminy Ludwin, Niemce, Samoklęski i Spiczyn;

VIII. w grodzieńskim okręgu, obejmującym w województwie białostockiem powiat augustowski, powiat grodzieński z wyjątkiem miejscowości Łunna, Mosty i Skidel i powiat wołkowyski z wyjątkiem miejscowości Piaski, Roś, Wołkowysk i Zelwa;

IX. w pomorskim okręgu, obejmującym w województwie pomorskiem powiat grudziądzki, północno-zachodnią część powiatu wąbrzeskiego do linji kolei Jabłonowo — Kowalewo—Chełmża z włączeniem gmin, leżących bezpośrednio przy tej linji kolejowej po jej przeciwnej stronie, północno-wschodnią część powiatu chełmińskiego do linji szosy Chełmża — Chełmno — Świecie z włączeniem gmin, leżących bezpośrednio przy tej szosie po jej przeciwnej stronie, oraz w powiecie świeckim gminy, położone wzdłuż wybrzeża Wisły, z wyjątkiem gmin, leżących na południe od szosy Chełmno — Świecie;

X. w śląskim okręgu, obejmującym gminę Lubomję w powiecie rybnickim, w województwie śląskiem;

XI. w miechowskim okręgu, obejmującym powiat miechowski w województwie kieleckiem.

§ 2. Ustalony na rok 1931 ogólny kontyngent uprawy tytoniu podlega rozdzieleniu pomiędzy poszczególne okręgi.

§ 3. Do uprawy tytoniu wymagane jest urzędowe pozwolenie.

Pozwolenie na uprawę tytoniu mogą otrzymać rolnicy, którzy:

1) posiadają zdolność do działań prawnych,
2) prowadzą gospodarstwa rolne zawodowo i samodzielnie w okręgach uprawy tytoniu, wymienionych w § 1,
3) zgłoszą uprawę tytoniu na przestrzeni gruntu, odpowiadającej co najmniej najniższemu wymiarowi plantacyj tytoniowych, ustanowionemu dla odnośnego okręgu uprawy w § 5.

Osobom, prowadzącym wspólne gospodarstwo rolne, może być udzielone tylko jedno pozwolenie na uprawę tytoniu.

§ 4. Od uprawy tytoniu wyklucza się:

1) osoby skazane prawomocnie za naruszenie przepisów:
   a) w przedmiocie opłat celnych i obrotu towarowego z zagranicą,
   b) w przedmiocie obrotu towarowego z W. M. Gdańskiem,
   c) w przedmiocie monopolu tytoniowego,
2) osoby, które uprawiając tytoń w roku 1930 na podstawie urzędowego pozwolenia, nie stosowały się do przepisów o uprawie tytoniu lub do zarządzeń, wydanych w przedmiocie uprawy tytoniu przez Dyrekcję Polskiego Monopolu Tytoniowego i podległe jej urzędy, zakłady i organa.

§ 5. Najniższy wymiar przestrzeni gruntowej dla plantacyj tytoniu ustanawia się:

a) dla borszczowskiego i jagielnickiego okręgu uprawy tytoniu na 600 m^2,
b) dla monasterzyskiego, tarnopolskiego i zabłotowskiego okręgu uprawy tytoniu na 800 m^2,
c) dla wołyńskiego i śląskiego okręgu uprawy tytoniu na 1.000 m^2,
d) dla lubelskiego okręgu uprawy tytoniu na 1.500 m^2,
e) dla grodzieńskiego, pomorskiego i miechowskiego okręgu uprawy tytoniu na 2.500 m^2.

§ 6. Do udzielania pozwoleń na uprawę tytoniu powołane są:

1) dla borszczowskiego okręgu uprawy tytoniu — urząd wykupu tytoniu w Borszczowie,
2) dla jagielnickiego okręgu — urząd wykupu tytoniu w Jagielnicy,
3) dla monasterzyskiego okręgu — urząd wykupu tytoniu w Monasterzyskach,
4) dla tarnopolskiego okręgu — urząd wykupu tytoniu w Tarnopolu,
5) dla zabłotowskiego okręgu — urząd wykupu tytoniu w Zabłotowie,
6) dla wołyńskiego okręgu — urząd wykupu tytoniu w Krzemieńcu,
7) dla lubelskiego i miechowskiego okręgu — urząd wykupu tytoniu w Lublinie,
8) dla grodzieńskiego okręgu — urząd wykupu tytoniu w Grodnie,
9) dla pomorskiego okręgu — urząd wykupu tytoniu w Grudziądzu,
10) dla śląskiego okręgu — Państwowa fabryka wyrobów tytoniowych w Wodzisławiu.

§ 7. Zgłoszenia o pozwolenie na uprawę tytoniu należy składać w urzędach względnie zakładach monopolu tytoniowego, wymienionych w § 6, najpóźniej do końca stycznia 1931 roku.

Zgłoszenie ma zawierać:

a) imię i nazwisko zgłaszającego się,
b) miejscowość, gminę, powiat,
c) przestrzeń gruntu, przeznaczoną pod uprawę,
d) dokładne określenie położenia gruntu, przeznaczonego pod uprawę,
e) oświadczenie zgłaszającego się, że obowiązuje się stosować do przepisów i zarządzeń, dotyczących uprawy tytoniu.

§ 8. Pozwolenie na uprawę tytoniu ważne jest tylko dla tej osoby, na której nazwisko opiewa, i na ten rok, na który zostało wydane.

§ 9. W razie zmiany użytkowcy gruntu, na którym tytoń jest uprawiany, wskutek sprzedaży, wydzierżawienia i t. p., plantator obowiązany jest pozwolenie na uprawę tytoniu oddać nowemu użytkowcy gruntu i o zaszłej zmianie donieść do 8 dni właściwemu organowi monopolu tytoniowego, wykonywającemu nadzór nad uprawą tytoniu. Na nowego użytkowcę gruntu przechodzą wszystkie prawa i obowiązki, połączone z posiadaniem pozwolenia.

Gdy posiadacz pozwolenia umrze, pozwolenie przechodzi na jego spadkobierców lub następców prawnych. O objęciu pozwolenia na uprawę tytoniu po zmarłym plantatorze obowiązani są jego spadkobiercy lub następcy prawni donieść właściwemu organowi monopolu tytoniowego, wykonywającemu nadzór nad uprawą tytoniu.

§ 10. Osoba, która zaniecha uprawy tytoniu, obowiązana jest bezzwłocznie zwrócić otrzymane pozwolenie na uprawę tytoniu organowi monopolu tytoniowego, wykonywającemu nadzór nad uprawą tytoniu, lub wprost urzędowi względnie zakładowi monopolu tytoniowego, który to pozwolenie wydał, oraz zaniechanie uprawy tytoniu usprawiedliwić.

§ 11. Plantator obowiązany jest uprawiać tytoń na gruncie, oznaczonym w pozwoleniu na uprawę tytoniu, i na takiej przestrzeni gruntowej, jaka wymieniona jest w pozwoleniu.

§ 12. Grunt poddany uprawie tytoniu winien stanowić jedną nierozdzielną całość oraz posiadać regularną figurę geometryczną, możliwie kształt prostokąta. Wyjątkowo może urząd względnie zakład monopolu tytoniowego, powołany do udzielania pozwoleń na uprawę tytoniu, zezwolić na uprawę tytoniu w dwóch lub więcej oddzielnych kawałkach gruntu, o wymiarach jednak nie mniejszych, jak połowa najniższego wymiaru, oznaczonego w § 5 dla plantacyj tytoniu.

§ 13. Zmiana gruntu, oznaczonego w pozwoleniu na uprawę tytoniu, na inny może nastąpić tylko za uprzedniem zezwoleniem urzędu względnie zakładu monopolu tytoniowego, który wydał pozwolenie na uprawę tytoniu. Podania o zezwolenie na zmianę gruntu, zgłoszonego pod uprawę tytoniu, na inny należy składać najpóźniej do dnia 15 maja 1931 r.

Uprawę tytoniu przez upoważnionego plantatora na innym gruncie, niż wymieniony w pozwoleniu na uprawę tytoniu, uważa się w myśl art. 60 ustawy karnej skarbowej z dnia 2 sierpnia 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 105, poz. 609) za niedozwoloną.

§ 14. Zwiększenie plantacji tytoniu powyżej wymiaru, oznaczonego w pozwoleniu na uprawę tytoniu, nastąpić może tylko za uprzedniem zezwoleniem urzędu względnie zakładu monopolu tytoniowego, który wydał pozwolenie na uprawę tytoniu.

Zezwolenia na powiększenie plantacyj tytoniowych mogą być udzielane najpóźniej do 15 maja 1931 r.

§ 15. Plantator, który zmniejsza plantację tytoniową poniżej przestrzeni, oznaczonej w pozwoleniu na uprawę tytoniu, obowiązany jest zawiadomić o tem najpóźniej do dnia 15 maja 1931 r. właściwy urząd względnie zakład monopolu tytoniowego. Zmniejszenie plantacji tytoniowej poniżej wymiaru, oznaczonego w pozwoleniu na uprawę tytoniu, bez ważnych powodów pociągnie za sobą wykluczenie plantatora od uprawy tytoniu w roku następnym.

§ 16. Zaniechanie uprawy tytoniu tudzież zmniejszenie plantacji tytoniu poniżej najniższego wymiaru przestrzeni gruntowej, wyznaczonego dla plantacji tytoniu w § 5, ulega, o ile nie zostanie usprawiedliwione, karze porządkowej z art. 62 ustawy karnej skarbowej z dnia 2 sierpnia 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 105, poz. 609) oraz pociąga za sobą wykluczenie plantatora od uprawy tytoniu w roku następnym.

Za usprawiedliwienie zaniechania uprawy tytoniu lub zmniejszenia plantacji tytoniu poniżej najniższego wymiaru przestrzeni gruntowej, oznaczonego dla plantacji tytoniu w § 5, uważa się przedstawienie przez plantatora dowodu, że poczyniono przygotowania do uprawy tytoniu w zgłoszonym rozmiarze, że jednak nie można było rozpocząć tej uprawy lub jej przeprowadzić we wskazanym wyżej rozmiarze wskutek wydarzeń, którym plantator nie mógł zapobiec, np. wskutek posuchy, powodzi, zniszczenia rozsady tytoniowej i t. p.

O tych wypadkach obowiązany jest plantator donieść w przeciągu 8 dni urzędowi względnie zakładowi monopolu tytoniowego, który wydał pozwolenie na uprawę tytoniu, wprost lub za pośrednictwem organu monopolu tytoniowego, nadzorującego uprawę tytoniu.

§ 17. Plantator obowiązany jest uprawiać tytoń gatunku, dozwolonego do uprawy w odnośnym okręgu względnie miejscowości, w szczególności zaś obowiązany jest użyć do uprawy nasienia, dostarczonego mu przez urząd lub zakład monopolu tytoniowego.

Nasienie do uprawy tytoniu wydają urzędy i zakłady monopolu tytoniowego bezpłatnie.

Plantacja innego gatunku tytoniu, aniżeli dozwolonego w odnośnym okręgu względnie miejscowości, podlega zniszczeniu, a plantator ulega karze porządkowej z art. 62 ustawy karnej skarbowej.

§ 18. Pozwolenie na uprawę tytoniu uprawnia plantatora do wyhodowania rozsady tytoniowej w rozsadnikach.

Rozsadę tytoniową może plantator odstępować innym plantatorom, posiadającym pozwolenie na uprawę tego samego gatunku tytoniu.

Po ukończeniu wysadzania roślin tytoniowych w grunt, najpóźniej do dnia 15 czerwca 1931 r., obowiązany jest plantator rozsadę tytoniu, pozostałą w rozsadnikach, zniszczyć.

§ 19. Uprawa innych ziemiopłodów pomiędzy roślinami tytoniowemi jest zakazana.

§ 20. Produkcja liści odrostowych jest zabroniona. Wyjątkowo w razie zniszczenia liści pierwotnych roślin tytoniowych wskutek klęsk elementarnych, może plantator uzyskać pozwolenie na produkcję liści odrostowych, jeżeli zniszczenie to miało miejsce przed 15 sierpnia 1931 r. Pozwolenie na uprawę liści odrostowych wydaje urząd względnie zakład monopolu tytoniowego, który udzielił pozwolenia na tę uprawę tytoniu.

§ 21. Plantatorzy tytoniu obowiązani są pędy boczne i kwiaty roślin tytoniowych obłamywać.

§ 22. Łodygi tytoniowe i inne części rośliny tytoniowej, niepodlegające wykupowi, obowiązany jest plantator natychmiast po zbiorze liści, a najpóźniej do dnia 15 października 1931 r., zniszczyć w sposób, wykluczający ich użycie do celów, zabronionych ustawą o monopolu tytoniowym.

§ 23. Produkcja nasienia tytoniowego dozwolona jest tylko na zamówienie urzedu względnie zakładu monopolu tytoniowego, który wydał pozwolenie na uprawę tytoniu.

W razie zamówienia nasienia plantatorzy obowiązani są zgodzić się na wybór potrzebnej ilości roślin nasiennych na ich plantacjach oraz zastosować się do wskazówek, udzielonych przez organa monopolu tytoniowego w przedmiocie produkcji nasienia tytoniu.

§ 24. Plantatorzy tytoniu obowiązani są oznaczyć plantacje tytoniu tablicami, wskazującemi imię i nazwisko plantatora oraz numer pozwolenia na uprawę tytoniu.

§ 25. Do czasu odstawienia zbioru tytoniu monopolowi tytoniowemu plantator obowiązany jest donieść w ciągu 8 dni właściwemu organowi monopolu tytoniowego, wykonywającemu nadzór nad uprawą tytoniu, o każdem elementarnem lub innem bez winy jego powstałem zdarzeniu, które spowodowało utratę, zniszczenie lub uszkodzenie uprawianego przez niego tytoniu.

§ 26. Plantatorom tytoniu zabrania się wynoszenia lub wywożenia wyprodukowanego tytoniu poza obręb własnych zabudowań gospodarskich, aż do dnia dostawy tytoniu monopolowi tytoniowemu do wykupu.

Oddanie liści tytoniowych do suszenia lub przechowania poza obręb zabudowań gospodarskich plantatora nastąpić może tylko za zezwoleniem urzędu względnie zakładu monopolu tytoniowego, który wydał pozwolenie na uprawę tytoniu.

§ 27. Sposób uprawy, zbioru, suszenia i przygotowania tytoniu do dostawy monopolowi tytoniowemu określają odrębne instrukcje i zarządzenia.

Plantator tytoniu obowiązany jest stosować się ściśle do postanowień tych instrukcyj i zarządzeń oraz do wskazówek i pouczeń, udzielanych na ich podstawie przez organa monopolu tytoniowego.

§ 28. Plantatorzy obowiązani są dostawić zbiór tytoniu w całości w celu odprzedaży monopolowi tytoniowemu do miejsc wykupu w terminach, wyznaczonych przez zarząd monopolu tytoniowego. Za dowóz tytoniu do miejsca wykupu otrzymają plantatorzy stosowne wynagrodzenie.

§ 29. Normy oceny tytoniu, ceny jego wykupu, miejsca i terminy dostawy, wysokość wynagrodzenia za dowóz tytoniu do miejsc wykupu ustali odrębne zarządzenie.

§ 30. Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego udzielać może:

a) upoważnionym plantatorom tytoniu, którzy uprawiają tytoń na przestrzeni gruntu, przewyższającej najniższy wymiar oznaczony w § 5 bezprocentowe zaliczki pieniężne na rachunek należności za tytoń, odstawiony monopolowi tytoniowemu,

b) upoważnionym plantatorom tytoniu, którzy zobowiążą się uprawiać tytoń przez okres przynajmniej 5 lat na przestrzeni powyżej 1 ha, długoterminowe oprocentowane pożyczki na pokrycie wydatków inwestycyjnych, połączonych z uprawą tytoniu.

§ 31. Tytoń, uprawiany bez urzędowego zezwolenia albo na innym gruncie, niż w pozwoleniu wymienionym, podlega zniszczeniu.

Urzędy i zakłady monopolu tytoniowego mogą stosownie do postanowienia art. 58 ustawy karnej skarbowej z dnia 2 sierpnia 1926 r. udzielać osobom winnym niedozwolonej uprawy tytoniu, dodatkowe pozwolenia na uprawę tytoniu, jeżeli osoby te posiadały wszystkie warunki uzyskania we właściwym czasie pozwolenia na tę uprawę, i jeżeli przestrzeń gruntu, zajętego pod uprawę tytoniu, wynosi co najmniej najniższy wymiar, wyznaczony w § 5 dla odnośnego okręgu uprawy tytoniu, oraz jeżeli gatunek uprawianego tytoniu dozwolony jest do uprawy w odnośnym okręgu względnie miejscowości.

§ 32. Uprawa tytoniu podlega urzędowemu nadzorowi. Nadzór ten wykonywają urzędy i zakłady monopolu tytoniowego w przydzielonych im

okręgach uprawy tytoniu i podległe im organa (instruktorzy uprawy tytoniu) oraz władze skarbowe z działu podatków pośrednich (akcyz) i monopolów i organa wykonawcze tych władz.

Urzędy i zakłady monopolu tytoniowego i podległe im organa nadzorcze czuwają nad tem, by plantatorzy stosowali się ściśle do przepisów i zarządzeń, wydanych w przedmiocie uprawy tytoniu, oraz udzielają im w sprawach uprawy tytoniu pouczeń i wskazówek.

Prócz tego organa nadzorcze monopolu tytoniowego spełniają wszelkie czynności, mające na celu zabezpieczenie całości zbioru tytoniu dla monopolu tytoniowego, a w szczególności przeprowadzają pomiary plantacyj tytoniowych, oszacowanie spodziewanego zbioru liści tytoniowych, kontrolują zapasy tytoniu po zbiorze i t. p.

Organa, powołane do wykonywania nadzoru nad uprawą tytoniu, uprawnione są do wstępu na grunty oraz do wszystkich budynków, w których tytoń jest przechowywany. Czynności te należy wykonywać w obecności plantatora lub członka jego rodziny.

Sposób wykonywania nadzoru nad uprawą tytoniu przez władze skarbowe oraz ich organa wykonawcze określają odrębne przepisy.

§ 33. Na zasadzie art. 21 ustawy o monopolu tytoniowym wójtowie (naczelnicy gmin) obowiązani są wspierać organa, powoływane do wykonywania nadzoru nad uprawą tytoniu, w wykonywaniu ich czynności i uczestniczyć na żądanie tych organów w ich czynnościach, wreszcie podawać zgodnie z prawdą informacje w sprawach uprawy tytoniu.

Zarządom gmin wypłacać będzie Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego za każdy dzień asystencji, udzielonej na żądanie organów nadzorczych monopolu tytoniowego, wynagrodzenie w wysokości 5 złotych.

§ 34. Dla celów doświadczalnych i próbnych może Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego według własnego uznania udzielać pozwolenia na uprawę tytoniu na całym obszarze Państwa.

Warunki uprawy tytoniu dla powyższych celów określi w każdym poszczególnym wypadku Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego.

Państwowe zakłady naukowe i szkoły rolnicze, tudzież zarządy publicznych ogrodów botanicznych mogą uprawiać tytoń w powyższych celach bez formalnego pozwolenia, obowiązane są jednak zawiadomić o tem Dyrekcję Polskiego Monopolu Tytoniowego najpóźniej do końca czerwca 1931 r.

§ 35. Zezwala się na uprawę w celach zdobniczo-ogrodniczych następujących odmian rośliny tytoniowej: Nicotiana affinis vel alata, Nicotiana Sanderae vel Sanderiana, purpure i rosea, Nicotiana glauca, tudzież Nicotiana colossea (Nicotiana albo Lehmannia tomentosa). Osoby, które wymienione rośliny zasadziły i pielęgnują, obowiązane są zawiadomić o tem najpóźniej do końca czerwca 1931 r. miejscowo właściwy organ kontroli skarbowej. Zaniechanie doniesienia pociągnie za sobą karę, przewidzianą w art. 62 ustawy karnej skarbowej z dnia 2 sierpnia 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 105, poz. 609).

§ 36. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) *Ignacy Matuszewski.*

(Dziennik Ustaw Rz. P. z dnia 15 stycznia 1931 r. Nr. 3, poz. 15).

Sprawy koncesyjne.

38.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 31 grudnia 1930 r.

L. D. V. 12372/4/30

w sprawie ulg przy nabywaniu świadectw przemysłowych na rok 1931 przy sprzedaży wyrobów tytoniowych.

Do wszystkich Izb Skarbowych oraz Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy w Katowicach.

W uzupełnieniu okólnika Nr. 296 z dn. 28 października 1930 r. Nr. 5 V. 11193/4/30, mocą którego sprzedaż wyrobów tytoniowych, prowadzona ubocznie w księgarniach oraz przedsiębiorstwach handlu towarowego, jak również sprzedaż domowa tychże wyrobów w restauracjach, może być dokonywana w 1931 roku bez oddzielnego świadectwa przemysłowego, o ile odbywa się w jednym i tym samym lokalu, Ministerstwo Skarbu na podstawie art. 94 ustawy o państwowym podatku przemysłowym z dn. 15 lipca 1925 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 79 z r. 1925, poz. 550) zezwala:

1) na prowadzenie w 1931 roku bez składania podań filji hurtowni tytoniowych, t. j. przedsiębiorstw będących ekspozyturami hurtowni, ściśle z niemi związanych i prowadzonych na koszt koncesjonarjuszów hurtowni we własnej ich administracji, na podstawie świadectw przemysłowych kat. III przedsiębiorstw handlowych;

2) na prowadzenie w 1931 roku bez składania podań sklepów z wyłączną sprzedażą wyrobów tytoniowych, posiadających upoważnienie do odsprzedaży wyrobów tytoniowych innym przedsiębiorstwom, nie mających jednak charakteru hurtowni, na podstawie świadectw przemysłowych kat. III przedsiębiorstw handlowych;

3) na prowadzenie w 1931 roku bez składania podań przedsiębiorstw prowadzących tylko sprzedaż wyrobów tytoniowych we wsiach z pomieszczeń i mających wygląd i charakter pokoju na podstawie świadectw przemysłowych kat. IV przedsiębiorstw handlowych.

Równocześnie Ministerstwo Skarbu poleca wykorzystać w całej rozciągłości uprawnienia wynikające z art. 3 ust. ostatni powołanej ustawy o podatku przemysłowym przy dokonywaniu wymiaru podatku przemysłowego (od obrotu) za rok 1930 dla przedsiębiorstw sprzedaży wyrobów tytoniowych we wsiach.

O powyższem należy niezwłocznie zawiadomić podległe władze podatkowe I instancji.

Podsekretarz Stanu:
(—) *Grodyński.*

39.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 7 stycznia 1931 r.

L. D. V. 12990/4/30

w sprawie upoważnienia Izb Skarbowych do udzielania zezwoleń na prowadzenie restauracji w I-em półroczu 1931 r. na podstawie półrocznych świadectw przemysłowych.

Do wszystkich Izb Skarbowych oraz Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy).

Na mocy art. 94 ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 550 z 1925 r.) upoważnia się Izby Skarbowe (Śląski Urząd Wojewódzki) do udzielania we własnym zakresie działania zezwoleń na prowadzenie restauracji w I-em półroczu 1931 roku na podstawie półrocznych świadectw przemysłowych w tych wypadkach, gdy właściciel przedsiębiorstwa wykaże się zaświadczeniem właściwego Urzędu Skarbowego Akcyz i Monopoli Państwowych, iż koncesja na prowadzenie restauracji zostaje cofnięta najpóźniej z dniem 30 czerwca 1931 r.

Ulga powyższa winna być udzielona na indywidualne podania zainteresowanych.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko*

Pożyczki Państwowe.

40.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 20 grudnia 1930 r.

o emisji serji III premjowej pożyczki dolarowej.

Podaje się do wiadomości, że na mocy ustawy z dnia 1 lutego 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 10, poz. 66) zarządzona została emisja serji III premjowej pożyczki dolarowej na warunkach, określonych wyżej powołaną ustawą i rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 12 lipca 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 52, poz. 438).

Serję III premjowej pożyczki dolarowej wypuszcza się z datą 1 lutego 1931 r. na sumę nominalną 7.500.000 dolarów Stanów Zjednoczonych Ameryki w obligacjach na okaziciela wartości imiennej po 5 dolarów każda obligacja. Pożyczka podlega jednorazowej spłacie w dniu 1 lutego 1941 r., z tem, że po dniu 1 lutego 1936 r. Ministrowi Skarbu służy prawo zarządzenia spłaty przedterminowej.

Oprocentowanie nominalne pożyczki wynosi 4 od sta w stosunku rocznym. Odsetki wypłacane będą półrocznie zdołu w dniach 1 lutego i 1 sierpnia każdego roku za zwrotem odpowiednich kuponów, z których pierwszy płatny będzie 1 sierpnia 1931 r.

W każdym roku trwania pożyczki będzie rozlosowana kwota 300.000 dolarów na premje dla posiadaczy obligacyj. Premje będą losowane co dwa miesiące drogą losowania numerów obligacyj w kwotach następujących:

a) w dniach 1 marca i 1 września będzie wylosowane w każdym z tych terminów 100 premij na kwotę 75.000 dolarów, w tem:

1	premja w wysokości	40.000 dolarów,
1	premja w wysokości	8.000 dolarów,
3	premje po	3.000 dolarów,
5	premij po	1.000 dolarów,
10	premij po	500 dolarów,
80	premij po	100 dolarów.

b) w dniach 1 stycznia, 1 maja, 1 lipca i 1 listopada zostanie wylosowane w każdym z tych terminów 95 premij na kwotę 37.500 dolarów, a w szczególności:

1	premja w wysokości	12.000 dolarów,
2	premje po	3.000 dolarów,
7	premij po	1.000 dolarów,
10	premij po	500 dolarów,
75	premij po	100 dolarów.

Obligacje, na które padną premje w danem losowaniu, nie tracą prawa do udziału w dalszych losowaniach premji w terminach następnych. Pierwsze losowanie premij odbędzie się w dniu 1 marca 1931 roku.

Spłata kapitału pożyczki oraz wypłata odsetek i premij uskuteczniana będzie, stosownie do życzenia posiadaczy obligacyj, albo w dolarach Stanów Zjednoczonych Ameryki, albo w złotych według stosunku: 1 dolar równa się 8,914 zł. Kapitał i odsetki płatne są w terminach ich płatności w Banku Polskim, Pocztowej Kasie Oszczędności i ich oddziałach, a w razie żądania wypłaty wyłącznie w złotych — również w Centralnej Kasie Państwowej i we wszystkich kasach skarbowych. Premje wypłacane będą wyłącznie w oddziale głównym Banku Polskiego w Warszawie.

Kapitał i odsetki pożyczki zabezpieczone są całym ruchomym i nieruchomym majątkiem Państwa. Kupony od obligacyj wolne są od podatku od kapitałów i rent.

Obligacje pożyczki mają wszelkie prawa papierów pupilarnych i nie podlegają działaniu ustawy z dnia 26 lipca 1919 r. o utraconych tytułach na okaziciela (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 406). Obligacje ulegają przedawnieniu w dniu 1 lutego 1971

roku, względnie po upływie lat 30 od dnia, w którym nastąpi ich płatność wskutek zarządzenia przez Ministra Skarbu przedterminowej spłaty pożyczki. Kupony od obligacyj przedawniają się po latach 5 od dnia, w którym staną się płatne, premje zaś — po latach 10 od dnia ich wylosowania.

Cena emisyjna obligacyj pożyczki wynosi 6 dolarów za jedną obligację wartości imiennej 5 dolarów.

W terminie od dnia 3 stycznia do dnia 30 kwietnia 1931 r. posiadacze obligacyj serji II 5% premjowej pożyczki dolarowej z 1926 r. służy prawo wymiany tych obligacyj sztuka za sztukę na obligacje serji III premjowej pożyczki dolarowej bez żadnej dopłaty, przyczem — w razie wykorzystania prawa wymiany przed dniem 1 lutego 1931 r. — ostatni kupon od przedstawionych do wymiany obligacyj serji II 5% premjowej pożyczki dolarowej będzie wypłacony w całości przedterminowo równocześnie z uskutecznieniem wymiany; wymiana każdych dwóch obligacyj serji II 5% premjowej pożyczki dolarowej uprawnia nadto ich posiadaczy do równoczesnego kupna jednej obligacji serji III premjowej pożyczki dolarowej za uprzywilejowaną cenę 5 dolarów z doliczeniem do tej ceny tylko wartości bieżącego kuponu za czas do dnia kupna.

Obligacje serji III premjowej pożyczki dolarowej, nie pobrane w wyznaczonym terminie przez posiadaczy obligacyj serji II 5% premjowej pożyczki dolarowej na zasadzie przyznanego im prawa wymiany i uprzywilejowanego kupna, będą po dniu 30 kwietnia 1931 r. sprzedane po cenie emisyjnej, t. j. po 6 dolarów, z doliczeniem do tej ceny wartości bieżącego kuponu.

Cena sprzedażna obligacyj serji III premjowej pożyczki dolarowej może być przez nabywców uiszczana w dolarach St. Zjedn. Ameryki lub w złotych, według tego stosunku, w jakim zagwarantowana została spłata kapitału pożyczki, t. j. w stosunku: 1 dolar równa się 8,914 zł. Poza ceną sprzedażną obligacyj, będzie od nabywców pobierana nadto opłata manipulacyjna w kwocie 25 groszy od każdej nabywanej obligacji, jednakże wolni są od tej opłaty ci nabywcy, którzy cenę sprzedażną uiszczą w złotych.

Sprzedaż obligacyj serji III premjowej pożyczki dolarowej i wymiana na nie obligacyj serji II 5% premjowej pożyczki dolarowej uskuteczniana będzie za pośrednictwem Banku Polskiego, Pocztowej Kasy Oszczędności i ich oddziałów, a w razie wpłacania przez nabywców należności wyłącznie w złotych — również za pośrednictwem Centralnej Kasy Państwowej i wszystkich kas skarbowych.

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) *Ignacy Matuszewski.*

41.

TABELA URZĘDOWA

zamortyzowanych w dniu 2 stycznia 1931 r. obligacyj 5% Państwowej Konwersyjnej Pożyczki Kolejowej z r. 1926,

Na podstawie art. 1 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 20 czerwca 1927 r. (Dz. Ustaw Nr. 56 poz. 491).

VIII rata.

Obligacje zamortyzowane

Po 1200 złotych

od Nr. do Nr.	Ilość sztuk	od Nr. do Nr.	Ilość sztuk	od Nr. do Nr.	Ilość sztuk
1417 — —	1	7767 — 7769	3	9689 — —	1
2592 — —	1	7775 — 7777	3	9693 — —	1
4074 — 4077	4	8063 — 8064	2	9837 — 9846	10
4385 — 4386	2	8101 — 8129	29	9868 — 9892	25
6375 — 6381	7	8142 — 8148	7	9912 — 9915	4
6383 — 6391	9	9413 — 9415	3	10247 — —	1
6822 — 6823	2	9504 — 9508	5	10406 —10415	10
7651 — 7655	5	9649 — 9650	2		
7731 — —	1	9652 — 9658	7		

Razem 145 sztuk na sumę 174.000 złotych.

Obligacje zamortyzowane

Po 600 złotych

od Nr. do Nr.	Ilość sztuk	od Nr. do Nr.	Ilość sztuk	od Nr. do Nr.	Ilość sztuk
865 — —	1	6008 — 6010	3	8463 — 8464	2
2396 — 2415	20	7062 — 7068	7	9091 — 9092	2
3399 — 3403	5	7070 — —	1	9189 — —	1
3433 — 3436	4	7095 — —	1	9304 — 9314	11
3559 — —	1	7562 — —	1	9318 — 9323	6
5885 — —	1	7819 — 7820	2	9345 — —	1
5902 — —	1	7926 — 7932	7		

Razem 78 sztuk na sumę 46.800 złotych.

Po 120 złotych

1175 — 1176	2	4738 — 4744	7	5963 — 5965	3
1197 — 1198	2	4747 — 4758	12	5982 — —	1
1439 — 1440	2	4777 — 4778	2	5989 — —	1
2349 — —	1	4900 — 4902	3	5998 — 6000	3
2465 — 2466	2	4933 — —	1	6056 — 6065	10
2845 — —	1	5016 — 5019	4	6114 — 6121	8
2888 — —	1	5310 — 5319	10	6190 — 6191	2
3428 — 3431	4	5526 — 5530	5	6371 — 6372	2
3438 — 3441	4	5676 — 5677	2	7204 — 7205	2
3702 — —	1	5839 — 5840	2	9369 — 9387	19
3996 — —	1	5854 — —	1	9537 — 9547	11
4099 — 4100	2	5924 — —	1	9666 — 9667	2
4170 — —	1	5943 — —	1	9794 — 9796	3
4704 — 4705	2	5958 — 5959	2	9935 — 9939	5

Razem 151 sztuk na sumę 18.120 złotych.

Po 30 złotych

27094—27095	2				

Razem 2 sztuki na sumę 60 złotych.

Ogółem zamortyzowano obligacyj 376 sztuk na sumę 238.890 złotych.

42.

Urząd Pożyczek Państwowych podaje do wiadomości numery obligacyj 5% Premjowej Pożyczki Dolarowej, na które padły wygrane w dniu 2 stycznia 1931 r.

8.000 dol.

520525

3.000 dol.

797248

1.000 dol.

936369 117710 805716 960277 264814

500 dol.

975813	917162	305858	465570	694863
333501	129819	038950	570595	839793

100 dol.

703592	198015	920882	739599	213979
228422	314548	190546	756991	611243
206254	372388	383890	486091	182320
900586	640234	655898	426696	987374
302633	966879	646195	111598	778858
519065	128638	706573	114391	976693
765618	838853	469933	515066	493178
043793	994248	936237	481747	589245

Przepisy o państwowej służbie cywilnej.

43.

RUCH SŁUŻBOWY

w Ministerstwie Skarbu w m-cach listopadzie i grudniu 1930 r.

Mianowani:

Wiesław Domaniewski — prow. radcą ministerjalnym w VI st. sł. z dn. 30.XII. 1930 r.

Zygmunt Szempliński — prow. referendarzem w VII st. sł. z dn. 17.XII. 1930 r.

Adjunkt kancelaryjny w VIII st. sł. **Edmund Ostrowski** — asesorem w VII st. sł. z dn. 8.XI. 1930 r.

Asesor w VIII st. sł. **Jan Ostaszewski** — referendarzem w dotychczasowym stopniu służbowym z dn. 8.XI. 1930 r.

Pracownik kontraktowy **Feliks Szymański**— asesorem w VIII st. sł. z dn. 23.XII. 1930 r.

Rejestrtor w IX st. sł. **Antonina Burzyńska** — sekretarzem w dotychczasowym stopniu służbowym z dn. 27.XII. 1930 r.

Praktykant I kategorji **Czesław Foryś** — referendarzem w VIII st. sł. z dn. 7.XII. 1930 r.

Przeniesieni:

Prow. rejestratr w IX st. sł. **Mieczysław Klimkiewicz** do Okręgu Izby Skarbowej Grodzkiej w Warszawie w dotychczasowym charakterze i stopniu służbowym z dn. 20.XII. 1930 r.

Prow. rejestrator w X st. sł. **Helena Łapuszewska** z Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego do Ministerstwa Skarbu w dotychczasowym charakterze i stopniu służbowym z dn. 31.XII. 1930 r.

Prow. kancelista w XI st. sł. **Kazimierz Iwiński** do okręgu Izby Skarbowej Grodzkiej w Warszawie w dotychczasowym charakterze i stopniu służbowym z dn. 29.XI. 1930 r.

Praktykant II kategorji **Lucyna Pruszyńska** do Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego w dotychczasowym charakterze służbowym z dn. 31.XII. 1930 r.

Zwolnieni:

Radca ministerjalny w V st. sł. **Janusz Pilecki** z powodu przejścia do służby w Min. Komunikacji z dn. 31.XII. 1930 r.

Referendarz w VII st. sł. **Bronisław Wolanin** z powodu przejścia do służby w Ministerstwie Komunikacji z dn. 23.XII. 1930 r.

Prow. rejestrator w X st. sł. **Helena Monasterska** na własną prośbę z dn. 30.XI. 1930 r.

Przeniesieni w stan spoczynku:

Prezes Izby Skarbowej w Białymstoku w IV st. sł. **August Franz** z dniem 31.XII. 1930 r.

Asesor w VI st. sł. **Henryk Majewski** z dniem 31.XII. 1930 r.

Wiadomości nieurzędowe.

KOMUNIKAT MINISTERSTWA SKARBU

o zagubieniu pieczęci urzędowej.

Podaje się do wiadomości, że w dniu 13 listopada 1930 r. w okręgu Izby Skarbowej w Łodzi została zagubiona przez komisarza kontroli skarbowej Władysława Słowińskiego w Łęczycy pieczęć urzędowa do laku z napisem: „Izba Skarbowa Łódzka, komisarz Akcyz i Monop. Państw. Nr. 11".

Wiadomość o ewent. odnalezieniu tej pieczęci należy kierować do Izby Skarbowej (Wydział IV) w Łodzi.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Julјan Kulski.*

Z MINISTERSTWA SKARBU.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, iż został wystawiony dekret z datą dnia 7 stycznia 1931 r. D. I. 12/1/31 dla referendarza VII st. sł. w Ministerstwie Skarbu Henryka Półtoraka.

Wzywa się więc wspomnianego Henryka Półtoraka, niewiadomego obecnie adresu, do podjęcia wyżej wymienionego dekretu w kancelarji Wydziału Prezydjalnego Ministerstwa Skarbu.

(Monitor Polski z dnia 16 stycznia 1931 r. Nr. 12).